

Alon

Mladý muž kráčal hustou hmlou po rozbahnenej ceste. Každým krokom sa na jeho topánky lepilo blato. Vlhkosť sa mu dostávala pod kožu. Cez hnedú halenu mal prehodenú koženú vestu. Za opaskom ukrýval pošvu so starým mečom.

V hmle videl len strašidelné obrysy starých skrútených stromov, ktoré lemovali cestu. Nachádzal sa v Hmlistých Horách.

Z temných lesov sa ozvalo zlovestné krákanie čiernych havranov.

Krá, krá.

Zatreptali krídla a celý krdeľ za otravného škrekotu kdesi odletel.

Muž pokračoval neúnavne ďalej. Stúpал vyššie do hôr. Hmla naberala na hustote až pripomínala mlieko. Neustále sa obzeral na staré stromy po oboch stranách. Čosi sa tam ukrývalo. Nevedel si to vysvetliť, ale cítil to.

Priamo pred ním sa zjavili dve siluety mužov. Ako sa k nim približoval tak si všimol, že sú to kráľovskí vojaci. Vedel to podľa modrých tuník a mečov za ich opaskami. Prechod ďalej bol zatarasnený drevenými vozmi.

„Hej ty,“ oslovil mladého muža jeden z vojakov. „Čo tu hľadáš?“

„Len prechádzam,“ odpovedal.

„Ako sa voláš?“

„Alon,“ predstavil sa. „Volám sa Alon.“

„Hmm,“ premeral si ho vojak. „Nebojíš sa, Alon?“

„Čoho?“

„Neviem, či sa len tak hlúpo tváriš, alebo si naozaj hlupák,“ riekol vojak. „Je prísny zákaz sa potulovať po vonku.“

„Prečo? Čo sa stalo?“ vyzvedal mladý muž.

„Démoni,“ odpovedal mu vojak. „Vraj sa v horách pohybujú démoni.“ Nedbalo mávol rukou. „Ale podľa mňa je to len výmysel.“

Konečne sa do debaty pridala aj druhý ozbrojenec, ktorý sa opieral o drevený voz: „Aký výmysel? Ved' už veľa ľudí zmizlo. Našli ich roztrhaných na kusy.“

„Ale prestaň,“ ohradil sa prvý. „Videl si to na vlastné oči?“

„No to nie,“ odpovedal druhý.

„Ti hovorím, že je to hlúposť.“

„Ehm,“ odkašľal si Alon a prerušil ich rozhovor. „Môžem teda prejsť?“ spýtal sa.

„Vieš vôbec kde si?“

„Popravde nie.“

„Tak ja ti to poviem,“ rozhovoril sa vojak. „Tu za nami sú Besiedky, ale cez hmlu ich nie je vidieť. Je to malá dedinka, ktorá slúži ako odpočívadlo pre cestovateľov a obchodníkov. Leží v srdci Hmlistých Hôr a práve tadiaľto vedie veľmi dôležitá obchodná cesta.“ Nahlas si povzdychol, akoby sa mu nechcelo ani žiť. „Preto nás sem poslali slúžiť. Aby sme chránili cesty a nie kvôli démonom. To je len zámienka.“

Mladý muž Alon prikývol. „Dobre.“

„Tak prejdi ďalej,“ ukázal do hmly. „Tam je hostinec. Môžeš tam prečkať, kým sa neotvorí cesty.“

„A to bude kedy?“

Mykol plecami. „Neviem.“

„Môžem teda prejsť?“ opýtal sa Alon.

„Chod,“ odsekol vojak, akoby bol z neho unavený.

„Ďakujem.“ Alon vykročil vpred a predral sa pomedzi dva vozy.

Dedinka Besiedky sa celá zahalila do hustej hmly. Alon minul niekoľko dreveníc. Nikde nevidel ani živej duše. Vládlo tu až podozrivé ticho.

Vynoril sa pred ním dvojposchodový kamenný hostinec. Vedel to podľa toho, že pred ním bolo odstavených niekoľko koní. Z okien vychádzalo tlmené svetlo.

Alon si pred dverami podupal, aby opadlo blato z jeho topánok. Potom vstúpil dnu.

Len čo otvoril dvere, ovalilo ho teplo. V krbe tancovali horúce plamene. Na každom stole horela hrubá svieca. Hostia len tak posedávali v skupinkách ako kôpky nešťastia a znudene popíjali, alebo hľadeli neprítomne na šedé kamenné steny. Niektorí boli obchodníci a iní zase strážcovia, ktorých si najali na ochranu karaván. Tí mali pri sebe meče a na stoloch vyložené kuše, dýky a šípy.

Alon sa usadil v tmavom rohu. Dlane dal nad plamienok sviece, aby si ich trochu ohrial. Odtiaľto mal dobrý výhľad na celý hostinec.

„Zdravím, cudzinec,“ oslovil ho hostinský. Bol to muž s pivným bruchom v čiernej zástere. Vyzeral byť veľmi zmorený. „Čo ti prinesiem?“

„Máš vývar?“

Hostinský prikývol.

„Tak vývar,“ riekol Alon. „Koľko to bude?“

„Dve.“

„Za vývar?“

„Doba je zlá,“ odvetil hostinský. „Tam sú dvere ak sa ti nepáči.“

Alon zalovil v koženej kapse na opasku. „Tu sú dve mince.“

Hostinský ich zhrabol. „Hneď to bude.“

Tak aj bolo. Alon si ani nestihol poriadne prezrieť osadenstvo v hostinci a už mal na stole teplý vývar v drevenej miske.

Pomaly sŕkal polievku a nenápadne sa pritom rozhliadal. O stôl vedľa sedeli dvaja nebezpečne vyzerajúci muži. Celkom iste to boli strážcovia karavany.

Alon sa pri jedení započúval do ich rozhovoru.

„Hovorím ti,“ rozprával jeden z mužov, „že v tých lesoch niečo je.“

„Hlúposť,“ odpovedal druhý. „Je to len výhovorka.“

„Vraj sa jedna karavána stratila. Neskôr ju našli na lesnej ceste. Všade bola len krv. Nikto to neprežil.“

„Never týmto výmyslom.“

„A čo tá hmla? Ako to vysvetlíš?“

„Akože ako? Veď toto je Hmlistá Hora. Podľa čoho asi dostala názov?“

„No dobre. Keď je to výmysel, tak prečo sú tu vojaci? Prečo nás nechcú pustiť ďalej?“

„Ja ti poviem prečo. Lebo nám nechcú zaplatiť. Všetko si to vymysleli obchodníci, aby nám nemuseli platiť. Prešli sme cez najnebezpečnejší úsek. Besiedky sú zlomové. Tu sa začína bezpečná cesta. A tu nás akože odstavia, lebo sa akože strácajú karavány.“

„Myslíš?“

„Určite. Vieš aká je dohoda. Polovica dopredu a polovica až v cieľi. Lenže takto sa do cieľa nedostaneme, keď ostaneme trčať v Besiedkach. Presne toto miesto im vyhovuje, lebo ju tu hmla a môžu sa na všeličo vyhovárať.“

„Hmm. Ale stále nedorazila karavána, ktorá išla za nami.“

„Podľa mňa zvolili inú cestu.“

„Ako povieš.“

Muži ďalej sedeli v tichosti a znudene sa pozerali do plamienka sviece, akoby v nej mali nájsť odpovede.

Alon zatiaľ dojedol polievku. Vôbec nevedel čo si má o tomto myslieť. Na cestách strávil mnoho času a nič zvláštne nevidel. Je pravda, že dni sa zdali byť temné. Slnko takmer vôbec nesvietilo a hustá hmla sa nechcel rozplynúť.

Démoni boli len výmysly z rozprávok a starých príbehov. Nikto na nich neveril. Avšak vždy keď sa pozrel do tmavého lesa tak mu prešiel po chrbte mráz.

Ostalo mu posledných pár mincí. Tie mu nebudú stačiť ani na jedno prenocovanie v hostinci. Opustiť dedinu taktiež nemohol, avšak mohol by sa nenápadne prešmyknúť do lesov. Odtiaľ by

pokojne pokračoval ďalej. Alebo by možno prehovoril vojakov. Snáď by ho pustili.

Odzrazu sa rozleteli dvere na hostinci. Dnu vběhol akýsi nahnevany obchodník. Nadával ako zmyslov zbavený. Pokojná atmosféra v hostinci bola preč.

„Nechcú ma pustiť, kurva tam,“ zúrili obchodník a rozhadzoval rukami. „Chápete to? Nemôžem odísť. Nikto nemôže! Hajzli sú to. Čo môj tovar? Ha? Všetci v tomto hostinci ste v riti. Počujete ma? V riti! Nikto sa odtiaľto nedostane!“

Jeden z hostí sa postavil. „Hej!“ skríkol na obchodníka. „Drž už hubu, lebo ti ju rozbijem!“

Obchodník na neho zagánil. „Čo si to povedal? Chlapci! Na neho!“

Jedna partia strážcov sa postavila od stola. Očividne patrili k tomu rozzúrenému obchodníkovi.

Druhá skupina mužov sa im postavila zoči voči. Dve partie strážcov karaván stáli oproti sebe a boli pripravení si dať po hube. Ak sa strhne mela, tak rozmlátia celý hostinec.

„Dost!“ zreval hostinský a vběhol medzi nich. „Bud' si sadnete a budete tu v pokoji, alebo na vás pošlem kráľovské vojsko! A že ich tu je dobrý tucet. Tak si dobre rozmyslite, čo budete robiť.“

Alon celé divadielko sledoval od stola v rohu hostinca.

„Pche,“ odfrkol nahnevany obchodník. „Pod'me chlapci. Ideme preč. Odídeme z tejto riti či sa to niekomu páči, alebo nie. No tak! Pod'me! Zaplatím vám o tretinu navyše!“

Strážcovia karavány si pobrali svoje kuše, dýky a šípy. Odišli z hostinca spolu s obchodníkom. Všetci čo ostali vnútri si posadali. Hostinský sa vrátil za pult. Zase tu vládol pokoj.

Alon sa uvoľnil. Posunul sa so stoličkou bližšie k stene. Oprel si hlavu a privrel oči. Chvíľu si oddýchne a potom si premyslí čo bude ďalej robiť.

Niektó ho ťahal za rukáv.

Alon rozlepil oči. „Čo je?“ spýtal sa. „Čo chceš?“

Stála nad ním akási postava v tmavom otrhanom rúchu. Všimol si, že pod hlbokou kapucňou sa ukrýva jemná tvár mladej ženy. Jej zlaté oči boli prenikavé až sa zdalo, že mu vidia do duše. V nose mala zlatý krúžok. Potichu sa na neho pozerala.

„No čo?“ opýtal sa znova. „Nevidíš, že tu oddychujem?“

Zahalené dievča ukázalo na dvere hostinca.

„Nerozumiem,“ riekol Alon.

Potiahla ho za rukáv a zase ukázala na dvere.

„Ak niečo chceš, tak to povedz.“

Ona nesúhlasne zakývala hlavou a priložila si prst na pery na znak mlčania.

„Nevieš rozprávať?“ čudoval sa Alon.

Dievča prikývlo. Ukázala prstom na horiacu sviecu na stole. Rukami začala napodobňovať plamene. Zahrnula celý hostinec.

„Chceš to tu zapáliť?“ spýtal sa nechápavo Alon.

Ona zase ukázala na dvere. Začala ho naliehavo šklbať za rukáv.

„Hej, hej,“ ohradil sa. „Len pokoj. Chceš ísť von?“

Súhlasne prikývla.

Alon sa rozhliadol po hostinci. Ľudia sa stále rovnako nudili. Niektorí driemali na stoloch. Bolo to tu také malé útočisko pred chladom a hmlou.

Mladá žena zase ukázala na dvere. Gestom ruky mu naznačila, aby ju nasledoval.

„Ach,“ povzdychol si Alon. Vstal a napravil si puzdro s mečom na opasku. „Veď už idem,“ zahundral a vybral sa za ňou.

Vonku vládlo podvečerné šero. Hustá vlhká hmla sa dostávala pod kožu. Niekoľko koní postávalo pri napájadle pred hostincom.

„Tak a teraz čo?“ spýtal sa Alon. „Čo odo mňa chceš?“

Zahalené dievča ukázalo niekam do tmavého lesného porastu.

„Nerozumiem ti,“ pokračoval Alon. „Ale do lesa určite nejdem. Idem naspäť do hostinca.“ Otočil sa a chcel sa vrátiť.

Ona ho však zdrapila za halenu a až hystericky krútila nesúhlasne hlavou. Stále ukazovala kdesi do lesa.

„Ty si sa zbláznila,“ poznamenal Alon.

V tom čosi zamékalo v hmle, takmer ako koza, len oveľa hrubším hlasom.

Alon sa obzrel.

Zaleskli sa tam oči červené ako dva rozžeravené uhličky. Zahliadol akýsi veľký čierny obrys.

Znova to odporné mékanie.

Kone pred hostincom sa splašili. Erdžali a stavali sa na zadné, až prevrhli aj napájadlo s vodou. Laná, na ktorých boli uviazané sa napli.

Žiarivé oči sa približovali. Alon zahliadol zatočené rohy. „Čo...“

Zahalená žena ho chytila za ruku a ťahala preč.

Rozbehli sa do temného lesa za hostincom.

Ich únik sprevádzalo divoké erdžanie vystrašených koní.

Mladá žena v starom rúchu a Alon sa ukryli v lese. Stmievalo sa a v hmle videli sotva na pár krokov pred seba. Spoločnosť im robilo strašidelné ticho a pokrútené konáre starých stromov.

„Čo to bolo?“ dostal zo seba Alon ako sa obzeral na všetky strany.

Dievča ho chytilo za ruku. Pozrela mu do očí a priložila mu na pery prst, aby bol ticho.

Alon potichu pošepkal: „Čo to tam bolo? Čo som to videl v hmle?“

Ona si dala ruky na hlavu, akoby mala rohy. Zaškerila sa a vycerila zuby.

„Nejaké zviera?“ šepol Alon.

Ona nesúhlasne pokývala hlavou.

„Démon?“

Dievča prikývlo.

„To myslíš vážne?“

Zase prikývla.

„A čo tie kone?“ pýtal sa potichu Alon. „A ľudia v hostinci?“

Ona si priložila prst na krk, akoby sa podrezala.

„Sú mŕtvi?“

Mykla plecami.

„A teraz čo?“

Mladá žena ukázala pred seba.

„Ideme niekam?“

Prikývla.

„Bolo by ľahšie keby rozprávaš.“

Rozhodila rukami a venovala mu nepríjemný pohľad. Potom zase ukázala kdesi do hmly.

„Ideme?“ opýtal sa jej Alon.

Ona bez slova vykročila vpred.

Spoločne kráčali hustým a vlhkým lesom. Staré lístie sa im lepilo na topánky. Tu a tam pod ich krokmi zapraskal starý konár.

Zotmelo sa. Teraz si museli dávať veľký pozor na to kam idú. Alon sa nechal viesť.

Po chvíli sa dostali na akúsi širokú lesnú cestu. Dve vyjazdené koľaje prezradili, že tadiaľto často chodili vozy. Celkom určite viedla do dediny Besiedky.

„Keby sme tak mali svetlo,“ poznamenal Alon za chôdze. Bola mu zima a v topánkach mal vlhko. Rozhliadal sa na všetky strany. Nemohol sa zbaviť pocitu, že niekde v tej hmle na nich číha nebezpečenstvo. Behal mu po chrbte mráz.

V lese sa čosi mihlo.

Alon vytasil svoj starý, no verný meč. „Niečo tam je,“ poznamenal.

Z hmly sa ozvalo hrubé a surové mečanie kozy. Bol to veľmi neprirodzený zvuk, ktorý by nahnal strach aj najväčším odvážlivcom.

Na cestu vyskočil odpudivý hrôzostrašný démon s kozou hlavou a veľkými rohmi. Jeho srstnaté

telo sa podobalo na človečie. Kopytá na jeho mocných nohách sa zabárali do bahnitej cesty. Vyprahnutými zvieracími očami si lačne prezeral dvojicu ľudí.

Kozí démon sa rozbehol na nich.

Zahalené dievča skočilo pred neho. Vystrela pred seba ruky a v jej dlaniach sa rozžiarilo oslepujúce zlaté svetlo.

Démon sa vyľakal ako vystrašená zver, sťa by ho to svetlo odpudzovalo. Zamékal a v panike ušiel do lesa. Ozýval sa za ním len dupot kopýt.

Alon kľčovite zvieral meč a hľadel pred seba neschopný reakcie. Keby tu nebolo to dievča, tak by ho to krvilačné stvorenie roztrhalo na kusy.

„Čo to bolo?“ spýtal sa. „Čo bolo to svetlo? Ako si to urobila?“

Ona mu venovala letmý pohľad a pokrčila plecami. Potom kráčala preč, akoby sa nič nestalo.

Pokračovali ďalej. Alon cítil zdesenie. Srdce mu bilo na poplach. Strach o vlastný život ho nútil pozerat' sa do temného lesa.

Hmla sa konečne trochu rozplynula. Z nočnej oblohy svietil na cestu striebnistý mesiac. Alon aj so záhadným dievčaťom natrafili na rozmlátenú karavánu. Drevené vozy ako aj truhlice s tovarom boli zničené a ich obsah sa povaloval kade tade. Vzduch v sebe niesol hnilobný zápach a sladká pachuť krvi sa dala cítiť až na jazyku.

Alon nazrel za jeden z vozov. Uvidel tam rozhádzané ľudské vnútornosti z ktorých vytekala žlč a ktovie aké telesné tekutiny. V krvou nasiaknutom bahne ležali aj ohlodané kosti so zvyškom mäsa. Títo mŕtvi ľudia poslúžili niekomu ako hostina. Nezostalo z nich takmer nič.

Pri pohľade na tú mäsiarčina ho na zvracanie.

Mladá žena sa prehrabávala medzi zvyškami karavány. Niečo hľadala.

„Tfuj,“ odpľul si Alon keď mu do úst vybehla žalúdočná kyselina. „Ehm, ehm,“ odkašľal si. „Čo tam hľadáš?“

Ona mu neodpovedala. Otvorila drevenú truhlicu. Nič tam nebolo a tak do nej nahnevane kopla.

„Poznáš túto karavánu?“ pýtal sa jej Alon. Spomenul si na rozhovor dvoch mužov v hostinci. Mohla byť práve toto tá karavána o ktorej sa rozprávali? Alebo to bola jedna z mnohých, ktorá sa stratila?

Mladá žena nereagovala. Zišla z cesty a zamierila do čierneho lesa.

„Hej, kam ideš?“ zvolal za ňou Alon. „Počkaj ma!“ Dobehol ju medzi stromami. „Toto nie je dobrý nápad. Prečo ideme do lesa?“

Ona na jeho otázky nereagovala. Kráčala rozhodne ďalej. Zdalo sa, že vie kam ide.

Onedlho dorazili k jaskyni v skalách

Zahalená mladá žena vstúpila bez zaváhania dnu. V jej dlaniach sa rozžiarilo zlaté svetlo, ktorým svietila pred seba a rozháňala temnotu.

Alon si povzdychol a išiel za ňou.

V zatuchnutých chodbách jaskyne čosi zapáchalo ako zmoknutá zver. Z tmy sa ozvalo chrčanie.

Vybehol na nich znetvorený potkano-človek, sťa by niekto spojil tieto dve stvorenia dokopy v morbidnom experimente. Utekal po štyroch ako besný. Vyceril žlté zuby.

„Chšš,“ zasyčal a agresívne sa zahnal ostrými pazúrmí..

Dievča stihlo len tak tak uskočiť.

Alon sa rýchlo spamätal. Zapichol meč tomu hnusákovi priamo do papule.

Tento abnormálny tvor napichnutý na hrot meča sa mykal ako zmyslov zbavený, až kým na chladnú zem nevytieklo dosť jeho krvi.

„Fuj,“ dostal zo seba Alon. Vytiahol meč z tej ohavy a švihol ním, aby z čepele odleteli kvapky krvi. „Čo... čo je zase toto?“ spýtal sa zahľadený na tú obludnosť.

Zahalené dievča pokrčilo plecami.

„Nevieš?“

Ona si na mŕtvolu posvietila svojim zlatým svetlom a zbežne si ju prezrela. Potom len pokrútila hlavou.

Pokračovali ďalej. Zahli za roh. Ocitli sa v malej jaskynnej sieni. Na zemi sa váľalo niekoľko ľudských kostí a končatín. Medzi pozostatkami sa vynímala krásna zlatá klietka. Vôbec sem nezapadala.

Mladá žena sa rozbehla priamo k tej klietke a začala ňou triasť.

Alon sa zatiaľ pozrel do čiernej jaskynnej chodby. Zdalo sa mu to, alebo odtiaľ prichádza šepot?

„Pssss,“ prichádzalo z tmy. Bol to dlhý ťahavý šepot. „Et vincere tenebrassss...“

Alon nasucho preglgol.

„Sss, exité...“ ozývali sa tiché tiahle slová.

V tom sa v tme zjavila zvieracia rohatá tvár démona. Nazeral spoza rohu, akoby sa bál vstúpiť na žiaru zlatého svetla.

„Hej!“ zhúkol Alon. „Tam! Tam je ďalší!“

Dievča sa otočilo a nasmerovala zlaté svetlo z dlaní priamo do temnoty. Démon zasyčal ako had a stiahol sa preč.

Alon fučal od strachu. Oči držal dokorán otvorené. Cítil sa, akoby z neho chcela jeho vlastná

duša vyskočiť. Stále si v mysli hovoril, že sa nesmie báť. Zvierať meč v rukách a čakať.

Zahalená žena chytila zlatú klieť a treskla ju o stenu. Otvorili sa na nej dvierka.

„Konečne!“ vykrikla radostne. „Môj hlas je späť!“

„Čo?“ obzrel sa na ňu Alon. „Ako je to možné?“

„Musíme odísť,“ naliehala. Zlaté svetlo v jej dlaniach žiarilo čoraz slabšie. „Hneď!“ vykrikla a rozbehla sa preč.

Alon utekal za ňou.

Zlaté svetlo vyhasínalo. Teraz sotva žiarilo ako sviečka. Začala ich obklopovať temnota jaskyne.

Dupot krokov sa odrážal od stien a rozliehal sa tmou.

Z útrobov za nimi sa zase ozval ten odporný tiahly hlas: „Exité... veľ morííí. Ssss.“

Démon utekal za nimi.

Alon cítil ako mu okolo hlavy preletela ruka.

Na poslednú chvíľu vybehli von.

Bežali ďalej medzi stromy.

Zastavili uprostred lesa. Znova ich obklopila hustá hmla, ktorá by sa dala krájať. Bola hlboká temná noc.

Alon dychčal a páliť ho pľúca. Dievča na tom nebolo o nič lepšie. Sotva lapala po dychu.

„Fúú,“ vydýchol si Alon a otriasol sa od strachu. Prešli mu po tele zimomriavky. „Čo sú to za bytosti?“

„Démoni,“ odpovedala mu dievčina, keď chytila dych. „Sú to démoni.“

„To viem, ale odkiaľ prišli? Čo to je za nezmysel?“

„Neviem,“ odvetila.

Alon sa pozeral do hmly, no nebolo mu to nič platné. V ruke stále držal meč, ale jeho stisk z toľkého behu ochaboval. „Dúfam, že sme mu ušli,“ poznamenal.

„Jemu áno,“ hovorila ďalej mladá žena v kapucni. „Ale sú tu ďalší. Mnoho ďalších.“

Alon sa na ňu pozrel ako na prízrak. „Kto vlastne si?“

Ona jeho pohľad opätovkala. „Volám sa Sarita,“ predstavila sa. „A ty?“

„Ja? Ehm... Ja som Alon,“ dostal zo seba. „A čo tvoje ruky? Čo je to zlaté svetlo?“

„Hm,“ zamyslela sa. „Som zlatý otrok.“

„Čo si?“ čudoval sa Alon. „To je čo?“

„Vidíš ten zlatý krúžok čo mám v nose?“

Alon prikývol.

„A vidíš moje zlaté oči?“

„Hej.“

„Tiež si videl moje zlaté svetlo. Som zlatý otrok.“

„Ale čo to znamená? Prečo si nemala hlas?“

„No,“ spustila Sarita. „Môj pán mi ukradol hlas a zavrel do tej zlatej klietky. Preto som nemohla hovoriť.“

„A ďalej? Kto je tvoj pán? To z teba musím všetko ťahať?“

„Ale si zvedavý,“ podpichla ho.

„Zvedavý?“ rozčúlil sa Alon. „Všade okolo sú démoni, alebo čo to je a ty...“ rezignovane mávol rukou. „Kašlem na to.“

„Len pokoj,“ pokračovala Sarita. „Bola som v tej karaváne keď nás napadli. Všetkých pozabíjali a ja som ušla. Som zlatý otrok a to znamená, že niekto ma vlastní, keď môj hlas zavrie do klietky. Chceli ma použiť na odstrašenie démonov.“

„Chceli tvoje svetlo,“ poznamenal Alon. „Zlaté svetlo.“

Sarita súhlasne prikývla.

„Ako to, že dokážeš to svetlo vytvoriť?“

„To... To je na inokedy,“ odpovedala.

Alon si povzdychol. „Ach, no dobre. A čo tí démoni? Odkiaľ sa vzali? Čo sú zač?“

„Tí čo majú črty ako koza sa volajú baphomet. Tí sú veľmi nebezpeční.“

„Baphomet? Ty ich poznáš?“

„Samozrejme.“

„Čo hovoril ten v jaskyni?“

„Neviem,“ odpovedala mu. „To bol nejaký iný démon. Možno nás preklial.“

„Ale... Ale ako? Odkiaľ to vieš?“

„To si nechám pre seba,“ odsekla Sarita.

Alon neveril vlastným ušiam a vlastne ani očiam. Nedokázal to vstrebať. Pripadal si ako v zlom sne. „Prečo si ma vytiahla z hostinca?“

„Lebo som vedela, že pôjdeš. Bol si sám a si z cudziny. Nezapadal si medzi obchodníkov ani strážcov karaván.“ Sarita vykročila do hmly. „Stačilo rozprávania, ideme ďalej.“

„Kam?“ spýtal sa Alon a nasledoval ju.

„Vrátíme sa do Besiedok. Teda ak z nich niečo ostalo. Potrebujeme zásoby.“

Spoločne kráčali lesom. Spreádzalo ich nočné ticho.